

Fenomen dosade ukazuje na vreme koje se opire sintetičkoj aktivnosti samosvesti, tj. ukazuje da vreme originalno nije vreme subjekta i za subjekt. Ono što osoba A nastoji jeste da vreme dosade, a to je vreme u svojoj originalnoj formi, pokazano dudoše negativno, svede na smisleno vreme, tj. vreme koje ima smisla za samosvest i koje je samo u odnosu na samosvest.

Međutim, uprkos Aovim naporima vidi se da ovaj projekat ne uspeva uprkos samom sebi. Sam komički ton rasprave zapravo zamagljuje, skriva bol subjekta koji je izložen vremenitosti koja se opire da bude inkorporirana unutar njegovog projekta. Dosada je fenomen na koje postaje vidljiva subjektivnost koja ne raspolaže upravo onim što bi A hteo, a to je stvarnost, vreme. Unutar dosade subjekt gubi vlastitu subjektivnost, tj. spontanitet, sebe kao načelo stvarnosti.

Stoga A i kaže „Dosada je koren svega zla....“. Upravo zato što dosada dovodi subjekt do negacije koja je on sam, tj. do subjekta kao onoga koji ne poseduje sebe, ona pobuđuje u Avom slučaju nastojanje da se subjekt samopostavi i da dominira nad vremenitošću i svim što jeste. Upravo je ovo razlog zašto je shodno osobi A „dosada demonski panteizam“. Osoba A kaže: „Panteizam uobičajeno implicira određenje punine.“ Unutar dosade subjekt je izmešten iz pozicije da sebe samog postavi, on nalazi sebe unutar vremena kao praznine – praznine subjektive mogućnosti da kontrološe vreme. Dosada je demonski panteizam zato što pokazuje nemogućnost subjekta da vlada nad beztemeljom, da savlada negaciju. Dosada ukazuje na nemogućnost subjekta da organizuje stvarnost unutar vlastitog projekta – kako A kaže sve i svako je dosadan.

Iako A predlaže metod plodoređa on je svestan da je jedino rešenje za dosadu zapravo stanje potpunog samozaborava, stanje koje on naziva dožanska dokolica: „dokolica je istinski božanski život“. Biti dokon, bez ciljeva i svrha, pustiti da stvari vremenuju – upravo bi ovo bilo puštanje nastojanja vladanja nad